

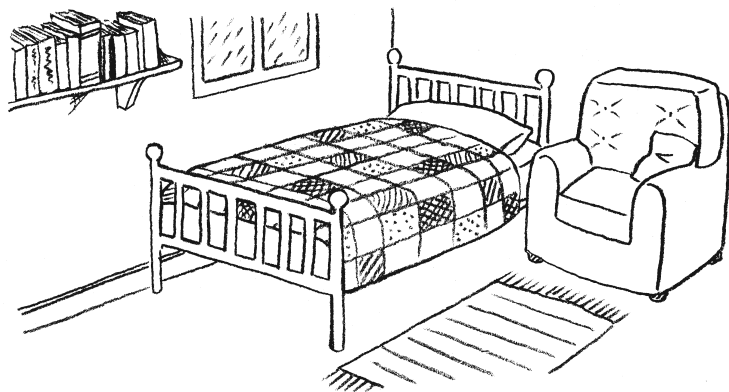

„Кишо, кишо, бежи сад“, уздахну Рејчел Вокер. „Падај неки други дан!“

Она и њена пријатељица Кирсти Тејт зуриле су кроз прозор у поткровљу. Киша је прштала по окну, а небо је било прекривено љубичастоцрним облацима.

„Зар дан није грозан?“, рече Кирсти.
„Али, овде је пријатно и топло.“

Она се осврте по Рејчелиној собици у поткровљу. У њој је било места тек за један месингани кревет са шареним покривачем, удобну фотељу и стару полицу за књиге.

„Знаш какво је време овде на Кишном острву“, рече Рејчел. „Ускоро ће опет бити врело и сунчано!“

Обе девојчице дошле су на Кишно острво на одмор. Вокерови су одсели у колиби *Сирена*, док је породица Тејт одсела у колиби *Делфин*, одмах до ње.

Кирсти се намршти. „Да, али шта је са Изи, индиго вилом?“, упита она. „Данас морамо да је пронађемо.“

Рејчел и Кирсти криле су једну предивну тајну. Трагале су за седам вила дугиних боја, које је Старац Мраз прогнао из Вилинске земље. Док свих седам не буду пронађене, Вилинска земља биће хладна и сива.

Рејчел помисли на Руби, Амбер, Сафрон, Ферн и Скај, које су сада биле безбедне у казану на крају дуге. Остало им је још само да пронађу Изи, индиго вилу, и Хедер, љубичасту вилу. Али, како то да учине кад не могу да изађу из куће?

„Сећаш ли се шта нам је рекла Вилинска краљица?“, подсети она Кирсти.

Кирсти климну главом. „Рекла је да ће чаролија сама пронаћи пут до нас.“ Она се одједном препаде. „Можда киша пада због чаролије Старца Мраза. Можда он покушава да нас спречи да пронађемо Изи.“

„О, не!“, повика Рејчел. „Надајмо се да ће ускоро престати. Али шта да радимо док чекамо?“

Кирсти се мало замисли. Затим приђе полици за књиге пуној старих прашњавих књига и узе

једну. Била је тако велика да је морала да је придржава обема рукама.

„Велика књига бајки“, прочита Рејчел, гледајући у корице.

„Ако не можемо да пронађемо виле,
бар можемо да читамо о њима!“,
насмеши се Кирсти.

Девојчице седоше на
кревет и спустише
књигу на колена. Кирсти
управо хтеде да окрене
прву страну када
Рејчел узвикну:

„Кирсти, погледај
корице! Љубичасте су.
Тамноплаво љубичасте.“

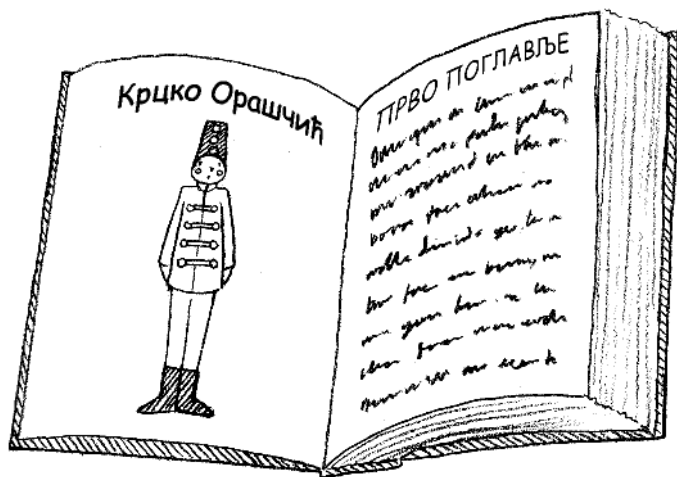
„Индиго“, шапну Кирсти.
„О, Рејчел! Мислиш ли да је Изи можда
заробљена унутра?“

„Видећемо“, рече Рејчел. „Пожури,
Кирсти. Отвори књигу!“

Али Кирсти је приметила још нешто.
„Рејчел“, рече она узбуђено. „Она светли.“

Рејчел погледа у књигу. Кирсти је била у праву. Неколико страна у средини књиге сијало је благом плавољубичастом светлошћу.

Кирсти отвори књигу. Слова на њеним странама била су сјајне индиго боје. На тренутак, Кирсти помисли да ће Изи излетети с неке странице, али од ње није било ни трага ни гласа. На првој страни налазила се слика дрвеног војника. Изнад ње је писало: *Крцко Орашчић*.

„Ох!“, рече Рејчел. „Знам ову причу. На Божић сам ишла да гледам тај балет.“

„О чему се ради?“, упита Кирсти.

„Па, једна девојка по имену Клара као божићни поклон добија дрвену крцкалицу за орахе, у облику војника Крцка Орашчића“, објасни Рејчел.

„Затим он оживи и води је у Земљу слаткиша.“

Оне погледаше у живописну слику новогодишње јелке. Крај ње је спавала једна девојчица држећи у руци дрвеног војника.

На следећој страни била је слика мрачне шуме завејане снегом. „Зар слике нису дивне?“, рече Кирсти. „Снег изгледа тако стваран.“

Рејчел се намршти. На тренутак јој се учини да се пахуљице крећу. Она полако пружи руку и додирну слику. Била је хладна и влажна!

„Кирсти“, шапну она „Он јесте стваран!“ Она пружи руку. На прстима јој остадоше снежне беле пахуљице.

Кирсти поново погледа у књигу, разрогачених очију. Пахуљице се са слике разлетеше по соби, у почетку полако, а затим све јаче и јаче. Ускоро је снег тако густо вејао да ни Рејчел ни Кирсти нису виделе ни прст пред оком. Али осетиле су како их вејавица диже и односи са собом.

Рејчел довикну Кирсти: „Како то да нисмо удариле у плафон?“

Кирсти ухвати Рејчел за руку: „Зато што је ово чаролија“, шапну она.